

от ромските домакинства има лице или лица, които са заминали да работят в чужбина през последните пет години, средно – 1,85 лица в домакинствата. В някои махали и селища около 40% от ромските домакинства имат поне един човек, който работи в чужбина. Всички те губят здравната си застраховка, но невинаги спестеното в чужбина им позволява да я възстановят веднага, като се върнат. Практиката е обратната: остават без здравни застраховки до момента, в който тежко заболяване или бременност налага влизането им в болница, но тогава спестяванията често са похарчени.

Немаловажен фактор за влошаване на достъпа до здравни услуги при ромите е липсата на доверие в медицинските служители. Значителна част от ромите смятат, че лекарите и медицинските сестри са предубедени по отношение на тях поради етнически и социални причини. Всяко трето лице от общността им съобщава за различни случаи, при които на практика им е била отказана медицинска помощ. В повечето случаи става дума за затруднена комуникация, проблеми при получаване на талони за безплатен преглед при специалист и за искане болните да заплатят различни медицински услуги или да закупят медикаментите и консумативите, за да бъдат настанени в болница. Разтакаването от лекар на лекар е най-честата причина за оплаквания от медицинските услуги през последните години, особено от страна на пациентите от селата. Друго много често оплакване е свързано с отказ да бъде изпратена линейка при повикване или с отказ за домашно посещение на общопрактикуващия лекар. Медицинските кадри често обясняват тези откази с жестоките бюджетни ограничения, с постоянната задлъжнялост на болниците за бензин за линейките, както и с разпръснатостта на практиките, което затруднява домашните посещения. Ромите не приемат подобни обяснения. Те са убедени, че линейките и лекарите не ходят главно в ромските квартали поради расизма и дискриминационното отношение на медицинския персонал.